

גיליון 90

יולי 2022 • תמוז ה'תשפ"ב

מוֹטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

דור אוחנה
צפריר אקשטיין
לוטם בוקס
ישי ויסמן
לבונה טמיר
לאה רחלי יעקב
עירית ענבר
אלי פוקס
גלית פז
חן קפלן

גיליון 90 מתחיל...

גיליון זה של "מוטיב" הוא גיליון מספר 90 - הצעד ה-90 במסע שאנחנו עוברים עם כותבות וכותבים נפלאים ומרתקים, בין נושאים ומוטיבים שונים.

לכן הפעם החלטנו להזמין אתכם לקחת אותנו למסע.

כביש 90 הוא הכביש הארוך בישראל, שנמתח ממטולה בצפון ועד אילת בדרום, וחולף בין מגוון נופים, קהילות ואוכלוסיות.

בגיליון זה נפגוש אנשים והתרחשויות בנקודות ומקומות בדרך מספר 90. המסע הזה, החוצה והמחבר את ישראל, הוא המסע שהרכבנו מהסיפורים והשירים ששלחתם אלינו. כפי שתראו, זהו מסע שאינו רק גאוגרפי, אלא גם נפשי ורגשי - וכך באופן סמלי, זה המסע איתו אנחנו חוגגים את דרך 90 הגיליונות שעשינו איתכם.

אנחנו רוצים לאחל לכם ולנו המשך מסע מרתק ומעשיר, ועוד הרבה גיליונות ושנים של יצירה והשראה.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-יחור, רובי גורדון, עמליה ויניק

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

מוקדש לזכרו של מודי בראון ז"ל, יוצר הסדרה "כביש 90" שהלך מאיתנו בטרם עת

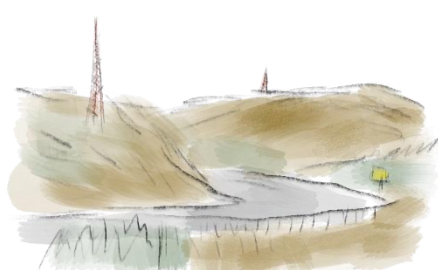
שם במרומי המושבָּה מְטוּלָה,
כוכבים מאירים אֶת הַגֶּדֶר הַטּוֹבָה,
בֵּין הַזְכֻּרוֹנוֹת בְּדָרָךְ לַלְבָנוֹן,
לְמַצְבִּים הַנְּטוּשִׁים שֶׁל רְצוּעַת הַבְּשָׁחוֹן.

כָּאֵן הַפְּנֵרֶת וְשֵׁם הַרִי הַגּוֹלָן,
רֵיחַ מְלוּחַ נִשָּׂא מִן הַמּוֹשְׁבָּה,
רוֹאֶה אֶת הַסֶּכֶר סְגוּר בְּרוּמְיָה,
וְאֵי הַשְּׁלוֹם נוֹתֵר מִיָּתֵם.

אֲנִי חוֹזֵר לְכַבִּישׁ תְּשׁוּעִים,
וְאוֹסֵף לָאֵט אֶת הַשְּׂבָרִים,
מִתְּשַׁבּוֹת נוֹדְדוֹת עַל חוֹמֵה וּמַגְדָּל,
וּבּוֹלְעָנִים אוֹחֲזִים בְּהַתְּיַשְׁבוּת הַנַּח"ל.

כָּאֵן בְּכַבִּישׁ הַכִּי נְמוּדָה בְּעוֹלָם,
מוֹל יָם הַמְּלַח הַהוֹלֵךְ וְנִפְעָלָם,
בְּשֶׁפֶךְ הַיַּרְדֵּן וְאַרְצֵי הַמַּמְגֻרִים,
חָל יִשְׂרָאֵלִי מִבֵּיט עַל הַצְּלִינִים.

אֲנִי חוֹזֵר לְכַבִּישׁ תְּשׁוּעִים,
וְאוֹסֵף לָאֵט אֶת הַשְּׂבָרִים,
מִתְּשַׁבּוֹת נוֹדְדוֹת עַל חוֹמֵה וּמַגְדָּל,
וּבּוֹלְעָנִים אוֹחֲזִים בְּהַתְּיַשְׁבוּת הַנַּח"ל.

שמיים מבזלת

ענני צֶמֶר גִּפְן
 וְאוֹטוֹבוּס קְטוּעַ כְּנֶף
 מִשְׁתַּרְבְּבִים
 בַּתְּנוּעָה מְחַמֶּדֶת.
 שְׁמַיִם מְבֹזְלֵת
 מְצַיֵּצִים אֶל הַחֲלוֹן
 מְצַפּוֹן וְעַד לְדָרוֹם.
 וְהַיּוֹם רוֹעֵד
 רֶקֶב יְפִנֵי שׁוֹעֵט.
 עוֹד מְעֻט מְגִיעִים
 כִּף גִּרְאָה לִי.
 וְעֹכְשׁוֹ בְדֹלֵי סִיגְרִיָּה
 מִתְאַפְּרִים לְקִרְאֵת הַצּוֹת הַלַּיִל.
 וְצִלִּיל שֶׁל אֲנָשִׁים מְדַבְּרִים:
 "תִּכְתֵּב עַל זֶה גַם"
 "כִּשְׁאַתָּה מְשַׁחֵרֵר, אַתָּה הַרְבֵּה יוֹתֵר טוֹב. מִבֵּינִי, קוֹלֵט, אַתָּה כָּאֵן?"
 "הֵיִי הֵיִי, אַתָּה שׁוֹמֵעַ?"
 "מָה הָאֲזֻנִים שֶׁלְךָ סְתוּמוֹת."
 אֲכַל אַתָּה לֹא שׁוֹמֵעַ דְּבַר וְרַק נִהַג.
 הַשְּׁטִיחַ נִרְדָּם.
 כְּמוֹ הַשׁוֹמֵר הַעֲצָלֹן בְּמִשְׁמֶרֶת הַלַּיְלָה.
 לֹא קָר בְּכִלְלֵךְ
 וְגַם לֹא חֵם,
 סְתָם רְגִיל.
 וְאַתָּה כְּמוֹ כֶּלֶם, מְאַלֶּה שְׁנוֹסְעִים –
 פְּשׁוּט בְּדֶרֶךְ
 בְּכַבִּישׁ תְּשׁוּעִים.

0090

דָּרָךְ תְּשׁוּעִים

יולי 2022

תמוז ה'תשפ"ב

03

עיריית ענבר

פרידה

הַגֶּשֶׁם הַצִּיף אֶת הָעֵמֶק

גַּם הָעֲנָנִים

אָמְרָת: תִּרְאִי אֶת הַיָּפִי וְאֵת הָעֲגוּרִים.

הַנְּהַנְתִּי.

הַבְּצֵה סְמִיכָה בִּינֵינוּ

וְכֹל מָה שֶׁהָיָה - הַתְּגַלָּה כְּרִשׁוּמֵי עֲגוּרִים בַּשָּׁמַיִם.

דָּחַפְתִּי יָדַיִם לַכִּיסִים.

"קָר", אָמְרַתִּי,

"גִּלְדָּךְ."

בְּדָרָךְ אֶל הַקֶּר, בְּעֵלְיָה
 עַל הַגֵּב תִּיקִים עִם בְּטָן מְלֶאֶה
 הַפְּסָקָה שֶׁל תֵּה לִיד הַמַּעֲנָן
 מִי זוֹכֵר מָה וּבְאֵיזָה עֵנָן
 נִשְׁאַרְתִּי עִם הַהַרְגָּשָׁה
 שְׂזוּ הַפַּעַם הָאֲחֵרוֹנָה

וּבֵין כָּל הַדְּרָכִים
 לֹא גִדַע אִם זוֹ הִיְתָה בַּחֲרִיךְ טוֹבָה

בְּעֵצִינְךָ הַהֵיא, בְּנִקְדָּה שֶׁל הַלְבָד
 בַּחוּץ עוֹלָם בַּתוֹךְ אֶרֶץ יִזְרָה
 וְהַבְּטָחָתִי, שְׂאֵם – אֲזוֹ אֲשַׁתֵּק
 הַלְוִאי וְנִמְשִׁיף מֵאוֹתוֹ הַמְּקוֹם
 רַק שְׁלֹא תִהְיֶה שׁוֹב הַרְגָּשָׁה
 כְּאֵלוֹ זוֹ הַפַּעַם הָאֲחֵרוֹנָה

בְּדָרָךְ חֲזָרָה, בְּשִׁבְלִי אוֹתָה שְׁתִּיקָה
 הַרוּחַ הַפְּכָה סַעְרָה לְמַלְאָה
 הַעֲצִים כְּהֵים, אֲכַזְבָּה כְּאֹוִיר
 מִשְׁלָמִים מַחִיר, עֵבֶר תְּמוֹנֶת עֲתִיד
 וְנִשְׁאַרְתִּי עִם הַרְגָּשָׁה
 שְׂזוּ הַפַּעַם הָאֲחֵרוֹנָה

שִׁיר בְּרוּחַ נוֹשָׂא מִלִּיּוֹן הַזְּדֻמְנוּיּוֹת
 מִשְׁאִיר חֵלוֹן פְּתוּחַ לְאֵין סוֹף אֶפְשָׁרוּיּוֹת

וּבֵין כָּל הַדְּרָכִים
 זוֹ תְּמִיד תִּהְיֶה אוֹתָה בַּחֲרִיךְ

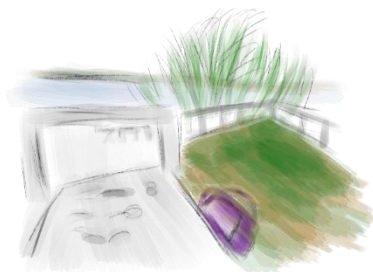
היום היה יום רגיל של חול, והשעה שעת צוהריים יוקדת. יצאתי מהבניין הרבוע הגדול, חלונותיו המסורגים מתבוננים בי ובחולצת התכלת עם הצווארון הקשיח, כולאת אותי בתוכה ובתוך מכנסי ג'ינס ארוכים. תרמיל "סטיב" סגול כבד על גבי, אורז בתוכו ספרי בית ספר, מחברות ובגד ים. ירדתי למרכז העיר בקו 4, נפלטתי ממנו ברחוב הגליל, בתחנה המובילה החוצה מהעיר, ועמדתי על שפת הכביש ברחוב הסואן, בתוך עשן של אגוזי אוטובוסים וטנדרים ישנים, מרימה את ידי לעצור טרמפ.

המדרכה סביבי מלוכלכת. הכביש אפור. גם חזיתות הבניינים. טלפון ציבורי שחור מעוטר בזוקות לעוסות ודהריות לימיני. עמודי התחנה דביקים מאלפי הידיים שנאחזות בהם מידי יום. המולת הנשים שחוזרות מהשוק יוצרת מלל מתמשך וחסר משמעות. סלי פלסטיק נערמים על המדרכה וריח דגים עטופים בעיתון מתערבב בריח כבד של עגבניות בשלות מידי, של פטרוזיליה טרייה ושל זיעה חמוצה. החום כבד והאוויר דביק מלחות. ואני מייחלת למישהו שייקח אותי משם.

טנדר עוצר לידי: "צמח עוזר לך?" אני עולה בחיוך של הקלה ותודה. הטנדר אפוף ריחות אחרים של קיץ: אבק כבד, זיעה גברית ורשן. אחרי כמה דקות של נסיעה בחלונות פתוחים, כשרוח חמה אינה מצליחה לקרר את הרכב, אני מבקשת ממנו שיעצור לי. "פה, בבית קברות?", "כן" אני מחייכת אליו והוא קורץ אלי בהבנה.

האספלט לוהט, ואני ממחרת אל העצים המצלים על הקברים הכבדים, הנגלים אלי מעבר לכביש, ואל תכול הכנרת המבצבץ ביניהם. אני הולכת על האבנים הכהות בין הקברים של וותיקי הישוב העברי. קברים כבדים, רציניים, בעלי הדרת כבוד, מחייכים אלי בתוך השקט כשאני עוברת ביניהם. אני מתלבטת אם לעצור הפעם ליד כצנלסון, הטמון בין שרה ולאה, אהובותי, אבל בסוף, כמו תמיד, אני מעדיפה את רחל.

המצבה פשוטה, מלבנית, ניצבת, ובחלקה השקוע כתוב השם באותיות רפוס בולטות. על ספסל האבן הצר שלידה אני מניחה את ה"סטיב" שלי. אני בודקת בקופסת הפח החבויה באבן, מוודאת שספרי שיריה נמצא הפעם ולא נגנב, אבל לא מתעכבת לקרוא בו איך חשבה שהיא שקטה ופשוטה כמימי האגם, איך אהבה שלוות חולין, עיני תינוקות ושירים של פרנסיס ז'ים. אני פותחת את הכפתורים של חולצת התלבושת המעומלנת, פושטת אותה ומקלפת ממני את הג'ינס החזונק. אני מניחה אותם על המצבה ומזדרזת להחליף את התחתונים והחזיה בביקיני שחור, מעוטר פס אדום, ששלפתי מהתיק. כבר חושבת על המים, כבר שומעת את רחש הרוח בקני הסוף ואת הגלים הקטנים מתנפצים על סלעי הבולת.

אני רצה בין הקברים, בביקיני וברגליים יחפות שנצרבות בחום, אל סלע הבולת השחור שבולט בשורת הסלעים וקופצת למים.

פוליקר שר ברדיו על דרך בלי מוצא ואני מוצאת את עצמי מזמזמת יחד אֶתוֹ את התחושות. זה מתערבל לי בבטן עם מלא פחדים ואני לא בטוחה בכלום אבל ממשיכה לנסוע.

ניסיתם פעם לנסוע את כל הדרך מהגליל ועד המדבר? משהו בדרך הזאת כל כך מוכר ומתחבר לנפש שמתרוקנת ונהיית שקטה יותר. גם בכביש שש הסואן אני לא מתנתקת מהשקט הזה, ושכולם יתעצבנו עליי, יסתכלו עליי במבטים כועסים, לא מעניין אותי.

כל כך הרבה זמן לא נסעתי לבד. לא לבד, עם עצמי. החֶבְרָה הכי קשה וטובה שיכולתי לבקש. אני שואלת את עצמי את כל השאלות הקשות ומשאירה אותן פתוחות. חושבת שבמדבר אצליח לקבל תשובות ויודעת שאחזור עם יותר שאלות.

בלילה אני לא מצליחה להירדם. מחכה לאור מתוך החושך. לאור הזה שמוקי שר עליו. כל התנים מייללים בחוץ ואני מפחדת שהמחשבות ישתלטו עליי. רציתי לעזוב, רציתי להישאר.

האמביוולנטיות הזאת גומרת אותי ולא נותנת לי לחיות. אני יודעת שזה דורש עבודה ואני באמת מנסה. לא אכלתי כלום כל היום והבטן מתחילה לסמן לי סימנים של רעב אז אני מחממת לי שאריות פיצה שקניתי וזורקת אותה לתוכי מבלי להנות מהדרך. זה לא שחשבתי שזה יהיה אחרת, אבל לא הבנתי איך זה ירגיש. אני לא רוצה להתחרט ולא רוצה לחזור לאחור. אני מבינה שזה הזמן שלי עם עצמי ואני מתכוונת להיות בו עם כל הטוב והכאב.

בדרך חזרה לצפון בועז שר על חופש ואושר, כאילו הם שלובים זה בזה. הוא לא מבין שהם הפכים מושלמים. החופש הזה בלי הגבולות מרחיק אותי מהאושר וזורק אותי הצידה כמו הרוח החזקה בכביש שמנסה להפוך לי את האוטו ואת הלב. אני אף פעם לא בטוחה מה יותר יפה, הדרך למדבר או החזרה הביתה לגליל. הנופים המוכרים מתקרבים והלב שלי מתרגש כמו שהרבה זמן לא קרה. חזרתי עם כמה החלטות ולא בטוח שאצליח לממש את כולן אבל אנסה. החופש הזה הוא מושג מעורפל ואומרים שהוא יכול להתקיים רק בתוך גבולות.

תמיד הייתי פורצת גבולות.

07

לבונה טמיר

חופשה משפחתית

בְּדָרָךְ הַבּוֹתְהָ, הַרְדִּיּוֹ מְנַגֵּן.
זוֹרְמִים לֵאט עַל כְּבִישׁ 90
כָּלֶם יְשָׁנִים, הַדָּרָךְ אֲרָכָה –
מִחַר חוֹזְרִים לְעִבּוּדָה, לְלִמּוּדִים.

לֹאֲקַחַת נְשִׁימָה וּמַעֲבִירָה דָף בְּאֵלְבוּם
מִי אֲנִי מִפְעֵם? מִי אֲנִי הַיּוֹם?
הַרְבֵּה הַשְׁתַּנָּה, לְטוֹב וּלְפַחֲוֹת
אֲכַל פְּלִגְנוֹ כִּיאֵן יַחַד, מִה צְרִיף עוֹד?

זְכְרוֹן מִיָּמִים רְחוּקִים, טוֹבִים
כְּכָה אוֹמְרִים.
אֲנִי יוֹדַעַת
טוֹב גַּם עַכְשָׁו.

מִצְפָּה כּוֹכְבִים בְּדָרָךְ לְחַפְשָׁה
אֲכָא מוֹצִיא מִהַפְגֹז' שְׁמִיכָה
פּוֹרֵשׁ עַל הַעֵפֶר בְּצַד הַכְּבִישׁ,
פְּלִגְנוֹ יַחַד מִצְטוֹפְפִים וְנִשְׁכָּבִים.

אֵין מְכוֹנִיּוֹת בְּטֶנֶחַ שֶׁל קִילּוֹמֶטְרִים
וְאֵת הַחֹשֶׁךְ אֲפֹשֶׁר מָשׁ הַהֲרִגִישׁ
אֶף הַשָּׁמַיִם מְלֵאִים בְּאוֹר,
אֲנִי אֵת חֵץ הַצֵּפּוֹן לְנִצַּח אֲזַכּוֹר.

זְכְרוֹן מִיָּמִים טוֹבִים
כְּכָה אוֹמְרִים.
פְּשׁוּטִים יוֹתֵר,
טוֹבִים יוֹתֵר.

הַשָּׁמֶשׁ הַחֲמָה שׁוֹרְפֶת אֵת הַגֵּב
וְכָל הַמְּלַח מִהֵיִם עֲלֵינוּ.
עֲבָרְנוּ בְּכָל הָאֲטְרַקְצִיּוֹת בְּאֵזוֹר
פְּתַחְנוּ אֲבִשְׁתִּים וְנִחְנוּ.

זְכְרוֹן מִיָּמִים טוֹבִים
כְּכָה אוֹמְרִים.
פְּשׁוּטִים יוֹתֵר,
טוֹבִים יוֹתֵר.

0090

דָּרָךְ תְּשׁוּעִים

2022 יולי

תמוז ה'תשפ"ב

08

לאה רחלי יעקב

כביש קוצר דמים

נכתב לזכרם של בני משפחת עטר ז"ל שנהרגו בתאונה בכביש 90 בחזרה מבילוי באילת

רְאִיתִי אוֹתָךְ
לא העֲזַמְתִּי לְגִשְׁת
הוֹלַכְתָּ לְאֵט
שְׂפּוֹפָה
עֵינֶיךָ וְגוֹגִית אֶטוּמָה
זוֹחֶלֶת, מְרַחֶפֶת
מְלַחֶכֶת עֶפֶר
מְקִיָּאָה אֵינִיתֶךָ
שְׂקֻטָה שְׂקֻטָה
לְבַךְ לֹא עָנָה
לְתַחֲנֶנְךָ
הוּא לֹא נָדַם
רְאִיתֶיךָ
רְפוּסָה וּמְכָה
מְלֻוָּה אֶת בְּגָדְךָ, כְּלִתֶךָ
וְשֵׁשֶׁת נְכֻדֶיךָ
לְמַנוּחָה אֶתְרוּנָה

בשולי הדרך

על כביש מרפט ומחלון מקמט
השקפתי על מרְבד עֲשָׁבִים וְהַבִּים.

הסתגורתי מעט מנְחַמת החמה
קשקרבתי ללִטפּם כְּתוּמִים עֲזוּבִים.

כדוד ועוד כדוד התפוררו בכף גדי,
התפוררו ברוח היודעת קנגדי: לש המקרבים

לזהר רק בשולי הדרךכים.

אתמול היה יום מיוחד. יום הסיום של בית הספר לתמרורים. לאחר חודשים ארוכים של לימודים, מבחנים ועבודות הגענו לרגע המיוחל בו מנהל בית הספר חילק לנו את התעודות. "עלה והצלח בתפקידך החשוב" אמר, וטפח בכוח על העמוד שלי.

והיום, היום כל אחד מאיתנו יקבל תפקיד וייצא לדרכו לאחד מהמקומות המיועדים לנו ברחבי המדינה.

יותר מכל, הייתי רוצה להיות רמזור. כזה שאומר לנהגים מה עליהם לעשות. כזה שמאיר באורות מתחלפים אדום, צהוב וירוק. גם רמזור ההולכי רגל יהיה מצוין. אבל לא כל אחד מתקבל לתפקיד חשוב כל כך.

אם לא אהיה רמזור, ארצה להיות תמרור הוריה אחר. לא סתם תמרור הוריה – תמרור עצור! בצורה המתומנת עם היד הלבנה מתנוססת.

אפשר גם תמרור "תן זכות קדימה". משולש הפוך. זה בהחלט תפקיד חשוב.

ואם גם זה לא אפשרי, אז גם תמרור הוריה אחר אשמח להיות, אם אין ברירה. חץ או בית בתוך עיגול אדום או כחול. זה אולי יותר שגרתי, אבל גם חשוב.

ואם נגזר עליי להיות תמרור מודיעין ריבועי וכחול אז לפחות שאהיה תמרור מעבר חצייה, כזה שמאיר בלילה על מעבר החצייה באור צהבהב.

בעוד אני חולם ומדמיי את תפקידי אני שומע לפתע את קולו של כוון התמרורים.

"אזהרה!"

אזהרה? בלי להורות כלום? בלי להאיר על כלום?

תמרור אזהרה משולש ומסכן – אני! ?

ולפני שהספקתי לומר מילה אחת, נחתכתי לצורת משולש לבן, עם שוליים אדומים ובתוכי קו שחור עקום. "זהירות עקומה חדה ימינה!" – זה התמרור העלוב שיצא ממני בסוף!

כשהדרך על המשאית הקטנה התמשכה והתמשכה, התנחמתי בעובדה שלפחות אף אחד מחבריי לספסל הלימודים לא יידע את הבושה הגדולה. איש מהם לא יידע שהפכתי לתמרור אזהרה משולש ועלוב.

המשאית המשיכה ונסעה עוד ועוד והנוף הפך סביבנו לצחיח ומדברי. המשאית פנתה בחדות ימינה, היישר אל כביש 90. היא נסעה שעות ארוכות. השמש קפחה על ראשי והחום גרם לי לרתוח. המשאית עצרה פתאום ומצאתי את עצמי מונח במקום העבודה החדש שלי. "בהצלחה חביבי", אמר הנהג לאחר שסיים לקבע אותי במקומי. מיד לאחר מכן הוא הניע את המשאית ונעלם אל האופק.

שמש. חום צורב. המתכת לוהטת, העמוד לוהט. במשך שעות ארוכות לא עברה אף מכונית. רק חום ושעמום, שעמום וחום.

"חייב לעוף מפה", חשבתי לעצמי.

"חייב לעוף מפה", שיננתי בראשי שוב ושוב.

"חייב לעוף מפה", "חייב לעוף מפה!"

"חייב לעוף מפה!!!!!" צעקתי.

אבל מי ישמע אותי בשממה הזאת?

"לא ידעתי שמלמדים אתכם לעוף בבית הספר", נשמע פתאום קול מתמרור האזהרה שהיה מקובע בצידו השני של העיקול .

למרות המרחק הגדול ממני יכולתי להבחין כי התמרור הזה ראה ימים טובים יותר. השוליים האדומים סביבו כבר דהו לחלוטין מחום השמש. הרקע הלבן הצהיב, הסימון השחור דהה, ועל פניו נראו סימני החלודה מן הברגים אשר הצמידו אותו לעמוד. כל זאת לא הפריע לו לקרא בקול גדול לרכב שהתקרב אלינו, לראשונה אחרי שעות ארוכות: "זהירות, עקומה חדה שמאלה.!"

"גם אתה נפלת פה?", שאלתי לאחר שתיקה ארוכה.

"נפלתי...?", מלמל התמרור השני, "אני חושב ש... זכיתי."

עברו כמה חודשים. הלילה היה קר מאוד. הרוחות השתוללו והגשמים המטירו עלינו טיפות חזקות בעוצמה ללא הרף. "זהירות, עקומה חדה ימינה", אמרתי בפיהוק כלפי אורות הרכב המתקרבים לעברי בכביש.

לפתע – שאון חריקת בלמים!

בוווססססססס!

רכב פגע בתמרור המקביל אליי, אותו תמרור שראה ימים טובים יותר, אותו תמרור דהוי. הוא נפל ונגרר על הכביש בסמוך אליי.

שתי המכוניות עצרו והנהגים יצאו מרכביהם ושוחחו ביניהם:

–כמעט תאונה.

–לא רואים כלום...

–כמה מסוכן!

–איזה מזל שלא קרה כלום לאף אחד!

–מזל שהיה כאן את התמרור הזה, אחרת כולנו היינו מתים!

"רואה שזכיתי?", שאל בקול חלוש התמרור הזקן שנפל לידי.

twitter.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

הגיליון הרא של "מוטיב" יהיה בגיליון מספר 90 - הצעד ה־90 במסע שאנחנו עוברים עם כותבות וכותבים נפלאים ומרתקים, בין נושאים ומוטיבים שונים.

לכן הפעם החלטנו להזמין אתכם לקחת אותנו למסע, ובהרנו באופן סמלי בכביש.

כביש 90 הוא הכביש הארוך בישראל, שנמתח ממטולה בצפון ועד אילת בדרום, וחולף בין מגוון נופים, מקומות, קהילות ואוכלוסיות.

הביטו במפה, או צאו לשטח, וספרו לנו על נקודה או קטע בדרך הזאת, על האנשים, המקום וההתרששות.

אנחנו נאסוף את השירים והסיפורים (ונרכיב מהם בגיליון 90 שלנו את המסע הסמלי הזה, החוצה והמחבר את ישראל.